

§ 4. Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów:

Artur Śliwiński

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych

J. Raczyński

575.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 21 lipca 1922 r.

w przedmiocie rozciągnięcia na Ziemię Wileńską mocy obowiązującej ustawy o budowie i utrzymaniu dróg publicznych w Rzeczypospolitej Polskiej.

Na mocy art. 5 ustawy z 6 kwietnia 1922 r. o objęciu władzy państwowej nad Ziemią Wileńską (Dz. U. R. P. № 26, poz. 213) zarządza się co następuje:

§ 1. Moc obowiązującą ustawy z 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z 1921 r. № 6, poz. 32) rozciąga się na obszar powiatów: wileńskiego, oszmiańskiego, święciańskiego, trockiego i brasławskiego.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Robót Publicznych w porozumieniu z interesowanymi Ministrami.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów:

Artur Śliwiński

Minister Robót Publicznych:

Ziemiński

Minister Spraw Wewnętrznych:

A. Kamieński

Minister Spraw Wojskowych:

Sosnkowski

Minister Kolei Żelaznych:

Ludwik Zagórny-Marynowski

Minister Skarbu:

Jastrzębski

576.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 25 lipca 1922 r.

w przedmiocie rozciągnięcia na Ziemię Wileńską mocy obowiązującej dekretu z dnia 25 stycznia 1919 r. o nabywaniu i posiadaniu broni i amunicji.

Na podstawie art. 5 ustawy z dnia 6 kwietnia 1922 r. o objęciu władzy państwowej nad Ziemią Wileńską (Dz. U. R. P. № 26, poz. 213) — zarządza się co następuje:

§ 1. Na obszar powiatów: wileńskiego, oszmiańskiego, święciańskiego, trockiego i brasławskiego Ziemi Wileńskiej rozciąga się moc obowiązująca dekretu z dnia 25 stycznia 1919 r. o nabywaniu i posiadaniu broni i amunicji (Dz. P. P. P. № 9, poz. 123).

§ 2. Wszystkie przepisy obowiązujące dotychczas na obszarze Ziemi Wileńskiej w przedmiocie nabywania i posiadania broni i amunicji, a w szczególności:

- a) rozporządzenie № 207 Tymczasowej Komisji Rządzącej Litwy Środkowej z dnia 22 marca 1921 r. w przedmiocie udzielania pozwoleń na posiadanie broni oraz pozwoleń na prawo polowania (Dz. U. T. K. Rz. № 14);
- b) rozporządzenie № 519 Tymczasowej Komisji Rządzącej z dnia 20 marca 1922 r. w przedmiocie zmiany rozporządzenia № 207 — uchyła się.

§ 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów:

Artur Śliwiński

Minister Spraw Wewnętrznych:

A. Kamieński

577.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 25 lipca 1922 r.

w sprawie zezwolenia na wprowadzenie pracy na trzy zmiany w tartakach.

Na zasadzie art. 6 o. d. ustawy z 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. z 1920 r. № 2, poz. 7) — postanawia się co następuje:

§ 1. Zezwala się na pracę w tartakach w porze nocnej i utrzymywanie ich w ruchu bez przerwy w ciągu sześciu dni tygodnia przez wprowadzenie trzeciej zmiany pracowników.

§ 2. Czas pracy poszczególnych pracowników — w myśl przepisów art. 1 i z zachowaniem przepisów art. 10 ustawy — winien wynosić w dni powszednie 8 godzin na dobę, w soboty 6 godzin na dobę, a ich odpoczynek niedzielny winien co najmniej trwać 24 godziny co tydzień.

§ 3. Zezwolenie na wprowadzenie pracy na trzy zmiany w poszczególnych tartakach wydawać będzie Inspektor pracy właściwego obwodu po przedstawieniu zaświadczenia organów Ministerstwa Robót Publicznych, że wydanie takiego zezwolenia potrzebne jest ze względu na odbudowę kraju.

§ 4. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1922 r. i obowiązuje do dnia 1 listopada 1922 r.

Prezydent Ministrów:

Artur Śliwiński

Minister Pracy i Opieki Społecznej:

L. Darowski

578.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 11 lipca 1922 r.

w przedmiocie zmiany § 12 rozporządzenia z dnia 13 grudnia 1920 r. o postępowaniu celnym.

Na zasadzie art. 21 rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. U. R. P. № 51 poz. 314) zarządza się co następuje:

§ 1. § 12 rozporządzenia z dnia 13 grudnia 1920 r. o postępowaniu celnym (Dz. U. R. P. z 1921 r. № 11 poz. 64) wraz z uzupełnieniem tegoż, zawartem w rozporządzeniu z dnia 7 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. z 1922 r. № 30 poz. 249) otrzymuje następujące brzmienie:

„Wszystkie towary przywiezione z zagranicy winny być dostawione do najbliższego urzędu celnego i tam zgłoszone (zadeklarowane) w następujących terminach:

- a) w granicznych urzędach celnych nie później jak w ciągu trzech dni od dnia nadejścia;
- b) w wewnętrznych urzędach celnych nie później, jak w ciągu sześciu dni od dnia nadejścia.

Na przestrzeni pomiędzy linią celną a urzędem nie można towarów ani zatrzymywać ani składać, ani przeładowywać, z wyjątkiem wypadków koniecznej potrzeby.

Zgłoszenie celne (deklarację) powinna złożyć strona, t. j. osoba uprawniona do rozporządzenia towarami.

Za uprawnionego do rozporządzenia towarami uważa się wymienionego w liście przewozowym odbiorcę towaru, lub tego, który swoje uprawnienie do rozporządzenia towarami udowodni wykupionym kolejowym listem przewozowym, morskim listem przewozowym (connessement) lub prawomocną cesją.

Uprawnienia agencji celnych Polskich Kolei Państwowych do deklarowania towarów normują osobne przepisy (Dz. U. R. P. z 1920 r. № 12 poz. 67).

O ile po upływie oznaczonych wyżej terminów strona nie zgłosi towaru, urząd celny zarządza załatwienie czynności celnych z urzędu za pośrednictwem kolejowej agencji celnej.

Również urząd celny zarządza załatwienie czynności celnych z urzędu w wypadkach, gdy strona zgłosi towar do odprawy w ustalonym terminie, lecz nie zrzekłszy się w deklaracji prawa asystowania przy rewizji celnej (§ 19) nie zjawi się do wspomianej rewizji w ciągu trzech dni od daty zgłoszenia towaru”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w siedm dni po ogłoszeniu.

Minister Skarbu:

Jastrzębski

579.

Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych

z dnia 12 lipca 1922 r.

określające kwalifikacje, wymagane od samorządowej służby drogowej.

Na zasadzie art. 17 ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z 1921 r. № 6 poz. 32) zarządza się co następuje:

A. Personel techniczny (Inżynierowie i technicy).

§ 1. Kierownicy zarządów drogowych wojewódzkich, okręgowych, powiatowych lub miejskich, kierownicy robót przy utrzymaniu oraz przy budowie dróg lub mostów, winni posiadać wyższe wykształcenie techniczne. Za wyższe wykształcenie techniczne uważane jest ukończenie zakładów naukowych technicznych wyższych, wymienionych w art. 12 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 r. o dodatkach za wysługę lat, względnie trzylecia za studia wyższe i dodatku drożyznianego do płacy zasadniczej funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. № 77 poz. 521).

§ 2. Personel techniczny pomocniczy, jak zastępcy kierowników zarządów drogowych okręgowych lub powiatowych, kierowników robót przy utrzymaniu oraz przy budowie dróg i mostów, personel techniczny biurowy i wykonawczy winien posiadać możliwie wyższe, a przynajmniej średnie wykształcenie techniczne.